

NAŠ ČASOPIS

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE VRHNIKA

Leto 2.

Številka 11

april 1974

Priznanja OF

Žirija za podeljevanje priznanj OF pri Občinski konferenci SZDL je na seji, ki je bila 18. aprila 1974 sprejela sklep, v skladu s poslovníkom o delu žirije, da letos podeli dvanajst priznanj OF enajstim aktivistom osvobodilne fronte in SZDL in eni organizaciji. Priznanja bodo odlikovanci prejeli na slavnostni seji občinske skupščine 6. maja 1974. Žirija je izmed dvajsetih predlogov izbrala naslednje tovariše in tovarišice:

BRENCE KAJETAN iz Podlipe,
BRENČIČ FRANC z Vrhnike,
FORTUNA IVAN iz Podlipe,
GREGURKA ANTON iz Blatne Brezovice,
KIRN JOŽE iz Borovnice,
KRŽMANC FRANC iz Bevk,
LESKOVEC BLANKA z Vrhnike,
MOLE IVAN z Vrhnike,
NAGODE MAGDA z Vrhnike,
NARTNIK MILAN iz Bevk,
ŠTRUMELJ ANTON iz Borovnice,
ZVEZA REZERVNIH VOJAŠKIH STAREŠIN OBČINE VRHNIKA.

Plaketa Ivana Cankarja

Občinska skupščina Vrhnika je na seji 18. aprila sprejela na pobudo občinskega odbora ZZB NOV in na predlog občinske konference SZDL ter na predlog Komisije za odlikovanja in priznanja pri skupščini sklep, da se letošnja »Plaketa Ivana Cankarja« podeli tovarišu FRANCETU POPITU, predsedniku CK ZKS. Hkrati so odborniki soglasno sklenili, da se tovariša Popita razglasi za častnega občana občine Vrhnika.

Plaketo in listino o častnem občanstvu bodo tov. Popitu izročili na slavnostni seji Skupščine občine Vrhnika 6. maja letos.

Odborniki so tudi sklenili, da se »Plaketo pisatelja Ivana Cankarja« podeli tudi I. TANKOVSKI BRIGADI, ki letos praznuje 30-letnico ustanovitve. Plaketo bodo predstavnikom izročili na proslavi 14. julija 1974.

Za uvodnik

Objavljamo govor predsednika Občinske konference SZDL Vrhnika, tov. KOŠIRJA, ki ga je imel na zadnji seji skupščine v sedanjem sestavu.

Tovarišice in tovariši!

62 sej občinskega zbora, 57 sej zbora delovnih skupnosti in 105 sej predsedstva skupščine ter nešteto ur raznih sej svetov, komisij, upravnih odborov itd. nam pove, da je bilo preteklo obdobje dela skupščine in njenih organov prizadevno in uspešno.

Dovolite mi, da se v imenu Občinske konference SZDL in njenega Izvršnega odbora ob izteku vašega mandata zahvalim vam in vsem občanom, ki so s svojim delom, z občutkom odgovornosti, z osebno prizadevnostjo in hotenjem doprinesli, da so bili doseženi tako vsestranski uspehi.

V času trajanja mandata te skupščine je bilo v samoupravnem procesu vključenih zelo veliko novih, doslej morda neznanih imen. Stopnja razvoja družbenih odnosov je ustvarila tako vzdušje, da čedalje širši krog ljudi čuti potrebo in dolžnost, da sodeluje v samoupravljanju.

Vse večja soudeležba občanov pri razreševanju problemov in zadev splošnega pomena kot so: nov program gradnje vzgojnovarstvenih objektov in uspeh referendumov, razreševanje vrste krajevnih komunalnih težav, krepitev občutka za pravično razdelitev družbenih vrednot itd., kaže, da je skupščina v preteklem obdobju s svojimi metodami dela uspela ustvariti osnovne pogoje za doseganje smotra naše družbe, to je: samoupravljanje zamenjuje državno prisilo.

V naši občini je bilo zlasti v zadnjem času sklenjenih vrsto samoupravnih sporazumov. Delegati oziroma odposlanci delovnih ljudi, ki sredstva ustvarjajo, podpisujejo te sporazume. Na ta način je moč zakona, ki je delovala od »zgoraj« zamenjana z močjo neposrednega dogovora tistih, ki ustvarjajo novo vrednost neposrednosti.

Kot vsaka naglo razvijajoča se družba, tako ima tudi naša še vrsto nerešenih problemov. S temi se bodo ubadale bodoče delegacije in skupščina. Zelo izvirne pobude samoupravljalcev so v uresničevanju čestokrat omejene, ker za njih ures-

Nadaljevanje na 2. strani

Program praznovanja občinskega praznika 6. maja

- ob 9. uri** odkritje spominske plošče na Robovi cesti št. 21, kjer je bila ustanovljena prva partijska organizacija na Vrhniki
- ob 16. uri** slavnostna seja občinske skupščine v domu JLA
- ob 19. uri** občinska revija pevskih zborov v Cankarjevem domu

Vsem občanom in delovnim ljudem iskreno čestitamo za

- 27. april - dan ustanovitve OF**
- 1. maj - praznik dela**
- 6. maj - občinski praznik**
- 9. maj - dan zmage**

Skupščina občine Vrhnika in občinske družbenopolitične organizacije

Nadaljevanje s 1. strani

ničitev ni vselej na razpolago materialnih sredstev. Bodoča skupščina bo skušala z delovanjem delegacij te želje in potrebe ter možnosti usklajevati in jih realizirati ob danih možnostih.

Ob koncu se še enkrat zahvaljujem vsem odbornikom, članom svetov, komisij in drugih samoupravnih organov ter vsem posameznikom, ki so v tem petletnem obdobju kakorkoli prispevali k razvoju naše družbe. Upam, da se bomo še srečevali ob drugih oblikah in metodah samoupravljanja.

Lošco bomo uredili

Na pobudo nekaterih občanov z območja Lošce, ki zajema del krajevne skupnosti Vrhnika od usnarne do partizana, je bil 30. marca 1973 sklican sestanek občanov s tega območja.

Na tem sestanku smo izbrali iniciativni odbor za komunalno ureditev našega področja. 15. februarja 1974 smo pripravili zbor občanov, ki so se ga prebivalci Lošce udeležili v zelo velikem številu. Na njem smo predvsem obravnavali komunalno ureditev našega območja in višino samoprispevka, ki bi bil za to potreben.

Načrt ureditve tega novega gradbenega kompleksa je razložil tov. LAHAJNER. Občani so bili z načrtom zadovoljni. Predsednik iniciativnega odbora tov. CIRIL GARAFOLJ pa je vse navzoče seznanil, kako so potekale priprave. Člani iniciativnega odbora so imeli v tem času večkrat sestanek s predsednikom občinske skupščine Vrhnika, z načelnikom za gospodarstvo in z gradbenim inšpektorjem. Dogovarjali so se o najboljši in najbolj sprejemljivi poti za izvedbo tega programa. Pogovarjali so se s predstavniki gospodarskih organizacij s tega območja o programu del in o prispevkih, ki naj bi jih te organizacije prispevale. Izdelani so bili tudi načrti za izvedbo del. Strokovna služba občinske uprave nam je preskrbela predračun gradbenih del. Na podlagi izbrane predračuna smo se lahko dogovorili o višini prispevka, ki naj bi ga plačali občani.

Po znanem sklepu občinske skupščine moramo občani za taka dela zbrati 50 % sredstev. Iz tega sledi, da bi moral lastnik stanovanja prispevati 2250,00 din, najemniki stanovanja pa 1000,00 din, razliko pa bi plačali lastniki stanovanj. Izvedli smo anketo, s katero smo dobili mnenje občanov o tem programu in o predvidenem prispevku. Anketa je pokazala pripravljenost občanov za sodelovanje. Od približno 200 lastnikov stanovanj je bilo anketiranih 166 lastnikov. Od teh je bilo 133 lastnikov pripravljenih prispevati od 200 do 2.500,00 din, to je 81 % vseh

anketiranih. Za višino prispevka od 1500,00 do 2000,00 din se je prostovoljno izreklo 8 % anketiranih, za višino prispevka od 1000,00 do 1500,00 din pa 7 %, le dva lastnika, ki sta bila anketirana, nista pripravljena sodelovati. Občane, ki sami ne bodo mogli plačati dogovorjenega prispevka, bo obravnavala socialna komisija.

Na občnem zboru so občani izrazili svoje želje. Tiste, ki so bile sprejemljive, bomo tudi uresničili. Sklenili pa smo:

1. Odsek Kopališke ulice od Tržaške ceste mimo kopališča do prve hiše se tudi asfaltira.

2. Občani prispevajo svoj delež za asfaltiranje cest v širini štirih metrov in za javno razsvetljavo oziroma za pripravljajna dela zanjo.

3. Vsak lastnik stanovanja prispeva po 2.250,00 din. Najemnik stanovanja prispeva 1.000,00 din, razliko pokrije lastnik stanovanja.

4. Potrebna lastna sredstva bomo začeli pobirati v marcu. Inkasanti bodo hodili po hišah od 10. do 15. v mesecu. Zadnji obrok bomo pobrali junija.

5. Novo izvoljeni gradbeni odbor se mora povezati z gospodarskimi organizacijami in se dogovoriti o pomoči.

V AKCIJI ZA ASFALTIRANJE LOŠCE SO OBČANI DOSLEJ ZBRALI ŽE PRIBLIŽNO 13 MILIJONOV 900.000 STARIH DINARJEV.

6. V socialno komisijo so bili izvoljeni: JANEZ BRENCIČ, FRANC KERN, FRANC BEVC, STANE KUKEC in MAJDA KONČAN.

7. V gradbeni odbor so bili izvoljeni: STANE BULC, POLDE RAPUŽ, STANKO PERIS, VIKTOR KIRN, JOŽE STANONIK, CIRIL GARAFOLJ, IVAN KRŽMANC, MATIJA TURŠIČ, TOMAŽ GROM, RAFAEL JAKLIČ in JOŽE VIDMAR.

Po občnem zboru se je novi gradbeni odbor sestel in izbral predsedstvo: JOŽE STANONIK, STANE BULC in RAFAEL JAKLIČ.

Rafael Jaklič

Anonimno pismo s sestanka krajevne skupnosti Vrhnika

Kot zaveden občan in državljan sem se udeležil sestanka krajevne skupnosti. Splošna udeležba pomembnega sestanka je bila v redu, kar zadeva navadne občane. Veliko premalo pa je bilo tistih, ki bi se takega sestanka morali udeležiti in pred občani odgovarjati za zaupane jim naloge.

Takih sestankov je premalo, ali pa se gradiva za en sestanek nabere preveč. Zadnji je bil prenatrpan. Potrebovali bi vsaj trikrat toliko časa, da bi lahko razčlenili in rešili vse želje in težke naloge, ki so pred nami.

Glavne teme tega sestanka so bile: zazidava Tičnice, izgradnja mrliške vežice in razno. Kar zadeva zidave Tičnice, je stvar taka, da se bo vsak, ki se bo odločil za takojšnjo lokacijo, moral pač boriti z vsemi težavami sam.

Pojasnjene in obrazložene so nam bile tudi priprave na gradnjo mrliške vežice. S tem v zvezi menim, da moramo biti realni. Naredimo to, kar rabimo in kar zmoremo. Mrliške vežice so zelo potrebne. Bojim pa se preveč nepotrebnega betona in nepotrebne razkošja. Zgradimo nekaj sodobnega in primerne za naše zadnje počivališče. Če sem prav razumel, je v načrtu tudi »fontana«. Kako nesmiselno. Prvič, to je zelo draga stvar. Drugič, vode še za »prepotrebne stvari« ni dovolj. In tretjič, nesnage je dovolj že drugod. Na pokopališču nam res ni potreben še nov zbiralec nesnage. (Za primer si oglejte to na koncu Mantovskega kegljišča.) Tožimo za vodo, tarnamo za denar. Kot sem že prej dejal: naredimo le, kar zmoremo! Občanov žep premore le toliko, več pa ne.

Mrtvi imajo radi svoj mir, mi pa dokler bomo še živi, vodo na pokopališču, da zalivamo rožice na grobovih svojih dragih. In še nekaj me pekli v zvezi s temi vežicami in bodočo pogrebno dejavnost. Nekaj mi da misliti. Kot slišim, stane izkop in zasip jame 62 starih tisočakov. Po izgradnji mrliške vežice bo obvezno oddati pokojnika na »žale«, če se tako izrazim. Tu nastane vprašanje. Če bomo namreč jemali in delali po takšnih cenah, kako bo zmožni navaden občan spraviti svojca pod zemljo. (Bojim se, da bodo tudi tu začeli »na črno«.) V vsem tem, se mi zdi, je še prenekateri občan mojega mnenja.

Tretje pereče vprašanje je bil problem onesnaženja Vrhnike in okolice. Kamor pogledaš, papir, olupki, kratka vsa nesnaga leži ob cestah, kolovozih — povsod kamor stopi nezgojen človek. Dajmo, občani, bodimo bolj resni. Pokažimo se bolj vzgojene in mečimo odpadke tja, kamor spadajo. To je vendar naš kraj, tu so tudi naši domovi.

Tovariški pozdrav občan Vrhnike

IZDAJATELJSKI SVET JE NA ZADNJI SEJI SKLENIL TUDI, DA BO UREDNIŠKEMU ODBORU IZDATNEJE POMAGAL PRI ZBIRANJU IN PISANJU GRADIVA ZA NAŠ ČASOPIS. UREDNIŠKI ODBOR ČAKA NA URESNIČEVANJE SKLEPA.

Rezultati volitev družbenopolitičnega zbora in delegacij krajevnih skupnosti

(Objavljamo le imena izvoljenih delegatov s številom dobljenih glasov)

Izvoljeni delegati v družbenopolitični zbor skupščine:

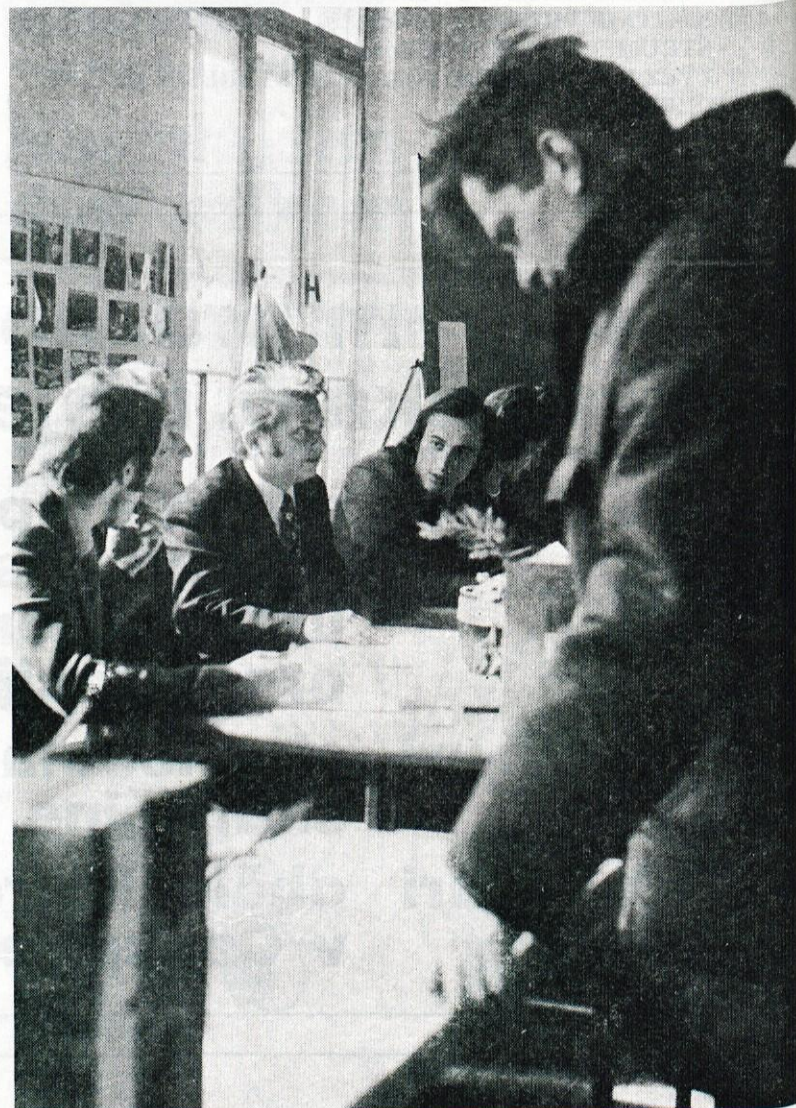
glasovalo 9.307 volivcev

Izvoljeni člani delegacije:

1. BRADAČ Emilija	8.077
2. BULC Stane	8.056
3. DRAŠLER Franc	8.111
4. FORTUNA Franc	8.081
5. HROVATIN Maks	8.090
6. KRAŠOVEC Tone	8.079
7. MEVEC Franc	8.094
8. MIHALIČ Stane	8.084
9. PETROVIČ dr. Jože	8.111
10. RODE Tine	8.089
11. SOKAČ Anton	8.095
12. STANONIK Jože	8.094
13. STRELEC Franc	8.106
14. STRGAR ing. Branko	8.076
15. VELKAVRH Andreja	8.071
16. VELKAVRH Ljudmila	8.072

Izvoljeni člani delegacije:

1. GRAMPOVČAN Marjan	2.775
2. ISKRENOVIČ Marija	2.484
3. JERŠINOVIČ Otmar	2.448
4. JEREB Anton	2.485
5. KRAŠEVEC Inka	2.570
6. KLASINC Anton	2.513
7. MERLAK Martin	2.497
8. MEDIČ Franc	2.594
9. NJEGIČ Jovan	2.375
10. POPIT Lenart	2.337
11. PEJIČ Tomislav	2.384
12. PEČAR Dragica	2.510
13. RANČOV Siniša	2.390
14. RAPUŽ Leopold	2.423
15. RODE Jože	2.514
16. SAVIČ Stane	2.459
17. ŠTIRN Draga	2.419
18. UMEK dr. Matija	2.746
19. VARSEK Jana	2.457
20. VINTAR Janez	2.498
21. VIDOVIČ Milan	2.374
22. VERBIČ Mihaela	2.508
23. ŽNIDARŠIČ Janez	2.579

Krajevna skupnost Verd: glasovalo 875 volivcev

Izvoljeni člani delegacije:

1. DOBROVOLJC Rudi	558
2. DRAŠLER-ROŽANC Helena	629
3. KOBİ Avgust	607
4. MERLAK Franc	506
5. MRAK Pavel	519
6. NAGODE Stane st.	519
7. PETRIČ Janez	615
8. STRŽINAR Jože	487
9. TURŠIČ Dušan	497

Krajevna skupnost Vrhnika: glasovalo 3.337 volivcev

Krajevna skupnost Stara Vrhnika: glasovalo 348 volivcev

Izvoljeni člani delegacije:

1. GROM Ciril	298
2. JERINA Andreja	288
3. KENK ing. Janez	255
4. MOLE Pavle	241
5. PETKOVŠEK Franc	294

Krajevna skupnost Borovnica: glasovalo 2.100 volilcev

Izvoljeni člani delegacije:

1. GRAH prof. Drago	1.705
2. HORVAT Marjan	1.487

- 3. HROVATIN Jože 1.633
- 4. KOROŠEC Zofka 1.476
- 5. KRŽIČ Gabrijel 1.610
- 6. LEBAN Franc 1.645
- 7. MAKOVEC Anton 1.584
- 8. MEJAČ Vlado 1.587
- 9. MIHEVC Ljudmila 1.373
- 10. MOČNIK Slavko 1.634
- 11. RAVNIKAR Anton 1.511

Krajevna skupnost Blatna Brezovica:
glasovalo 200 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. GOSTIŠA Franci 193
 - 2. GREGORKA Pavel 193
 - 3. JERAJ Franc 187
 - 4. POPIT Jože 192
 - 5. SUHADOLNIK Nace 191
 - 6. UMEK Franc 194
 - 7. VARŠEK Nada 192

Krajevna skupnost Sinja Gorica
glasovalo 209 volilcev

- 5. REMŠKAR Marko 313
- 6. ŠTIVAN Milica 256
- 7. TKALEC Frančiška 257

Krajevna skupnost Dragomer—Lukovica:
glasovalo 400 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. ERJAVEC Karel 272
 - 2. FILIPIČ Jana 262
 - 3. GRABNAR dr. Gabrijela 307
 - 4. KUŠAR Janez 288
 - 5. PEČAR Marjan 293
 - 6. PIŠEK Silvo 261
 - 7. POKOVEC Alojz 265

Krajevna skupnost Drenov grič—Lesno Brdo:
glasovalo 432 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. GRUDEN Mirko 263
 - 2. JELOVŠEK Andrej 289
 - 3. KOPRIVEC Lovro 291
 - 4. MRZLIKAR Janez 253
 - 5. PREMOSER Tončka 284

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. BIZJAN Pavel 98
 - 2. GABROVŠEK Franc 108
 - 3. MESEC Jože 121
 - 4. MIVŠEK Milan 120
 - 5. SEČNIK Marija 118
 - 6. TRČEK Ivan 123
 - 7. TREVEN Marija 117

Vprašanje in odgovor

Prosimo vas za pojasnilo zaradi neobjavljene taborniške rubrike »Taborniški kotiček« v 10. št. Našega časopisa z dne 26. 3. 1974. Vnaprej se vam zahvaljujemo.

Taborniški pozdrav.

Za upravo odreda

Branko Istenič

Pripis uredništva:

Takšno pisemce smo prejeli od Taborniškega odreda Ivan Cankar. Da bi podkrepili svojo jezo in upravičeno »užaljenost«, so priložili še izrezke iz Našega časopisa z našimi obvestili o ustanovitvi taborniške rubrike. Ker to ni prvi »nesporazum« s taborniki, saj so nam že pri prejšnjih številkah očitali, da ne objavljamo vseh njihovih prispevkov, smo dolžni odgovor.

Dragi taborniki, zato ker ste že od vsega začetka bili naši zvesti dopisovalci, smo se z vami dogovorili (in uredničili) rubriko »Taborniški kotiček«. Rubrika je namenjena le vašim prispevkom in prispevkom drugih o taborništvu. Rubrika vam omogoča stalnejše obveščanje svojih članov in drugih občanov o vašem delu. Odločitve o takšnem rednem sodelovanju smo bili na uredništvu veseli in podpiramo tudi prizadevanja drugih v tej smeri.

Nečesa pa pri vsem skupaj vendar ne smete pozabiti. »Taborniški kotiček« je le vaša rubrika in ne vaše glasilo, kar pomeni, da je rubrika (kakor vse ostale) sestavni del časopisa, ki ga ureja uredništvo in ne Taborniški odred Ivan Cankar. O tem, kaj in koliko bomo v vaši rubriki objavili v posamezni številki, bo pač tudi v prihodnje odločalo le uredništvo, saj moramo mi nositi odgovornost za vsebino in kvaliteto vseh prispevkov. Toliko pa le bodite samokritični in priznajte, da vsi vaši prispevki, ki nam jih pošljete, prav zares niso zreli za objavo. Pa še nekaj. Prispevkov, ki utegnejo zanimati le tabornike, ne bomo objavljali, zato pa nam pošiljajte vse tisto, kar lahko zanimala druge o vašem delu.

Za konec le še to: če ste se odločili biti tako strogi do našega dela, dovolite takšno strogost tudi nam, še posebno, ko gre za časopis, za katerega smo odgovorni mi. S kvalitetnejšimi prispevki in manj hude krivi bomo nesporezom prav kmalu izgledili.

Uredništvo

Pismo

Tovariš urednik!

Z izredno pozornostjo sem čital v vašem listu št. 8 prispevek tov. Ravbarja: »Nekaj misli o lepem vrhniškem okolju«. Opis naravnih lepot zgoščen z zgodovinskimi in geografskimi podatki bo vsekakor zbudil pri Vrhničanih zaslužno priznanje. Žal pa poleg lepote niso omenjene še senčne strani vrhniškega okolja, ki jih bo morala čimprej obravnavati komisija za varstvo okolja; to je zastrupljena in onesnažena Ljubljana od tovarne usnja navzdol. Onesnaženje je že tolikšno, da poleg vrhniških turističnih, ribiških in sanitarnih organizacij zanima tudi prizadete ljubljanske organizacije.

Že 25 let obiskujem kot ljubitelj narave in ribič neposredno okolico in bregove Ljubljane, Bistre, Lubije itd. Še do 5 let nazaj sem užival na izletu s čolnom, če sem se spustil od Retovja do Bistre ali celo Podpeči. Mir, čist in svež zrak, zelene brežine so občasno motili le poniglavi ponirki, skok lipana za mušico, poleti vodnih ptic. Celo brnenje kosilnih strojev je zvenelo pomirjajoče. Tak izlet mi je osvežil duha, pa še z veslanjem sem si okrepil mišice, da je bilo telo zopet bolje pripravljeno kljubovati delovnim naporom. To je vse minilo, odkar je vrhniška usnjarna s svojimi strupenimi odplakami spremenila Ljubljano v smrdljiv industrijski kanal.

Sedaj pravzaprav šele prihajam k bistvu in namenu mojega pisma. Tov. Ravbar se je namreč le sramežljivo, v prvem in osmem odstavku svojega članka, dotaknil varstva vrhniškega okolja. Popolnoma pa je prezrl problem varstva in čuvanje čistoče voda. Ni mogoče več zamolčati pred javnostjo, da usnjarna kljub zakonskim predpisom stalno onesnažuje in zastruplja Ljubljano s svojimi odplakami. Količina teh odplak je tolikšna, da gosta usedlina odplak pokriva dno struge 10 cm na debelo daleč proti Lubiji in Bistri. Skoro popolnoma je zamrl vodni živelj in tudi življenje ob vodi. Gozdne živali beže od Ljubljane k še čistim potokom. Nad to vodo pa je opaziti vedno več roparskih ptic, ki pobirajo plavajoče mrtve ribe. Smrad, ki ga odbija onesnažena voda, je ob vročih dneh še močnejši, barva vode pa temno rjava. Vsako leto pa se dolžina zastrupljene Ljubljane izdatno poveča in to kljub močnim zdravim pritokom Lubije in Bistre. Če se kdo zanaša na visok vodostaj ob deževju, bo močno razočaran. Hudourniška voda dvigne le deloma usedline v zgornjem toku ter jih potem odlaga v nižjem, še neonesnaženem delu struge in po brežinah. Vodna favna bo polagoma uničena in z njo vse ribe in lep okoliš Ljubljane. Morda v bližnji bodočnosti, zaradi poroznih barjanskih tal, ne bo mogoče dobiti zdrave pitne vode iz vodnjakov. Primerjava Vrhniške stanje v Ilirski Bistrici je mogoče pretirana, toda kar so v Trbovljah nizki industrijski dimniki, to je na Vrhnikih strupena in stalna odplaka iz usnjarne.

Ne bom pogreval vseh argumentov in pritožb vrhniških občanov ribičev, predlagam pa tov. Ravbarju, da si kdaj (od torke do sobote) ogleda Ljubljano od kanala, kjer odplake pritečejo v rokav Ljubljane in navzdol vsaj do doma v Sinji gorici. Vpraša naj občane, ki neposredno stanujejo ob reki ali sanitarnega inšpektorja. Strokovno mnenje o kvaliteti vode bo dobil tudi pri republikanskem zavodu za ribištvo. Samo ekonomska računica pa ne sme biti razlog, da odgovorni molče, ko se uničujejo vode, ki so last vseh.

Slavko Ahčan

Košarkarska liga — ženske

Kmalu se bo začelo prvenstvo v slovenski ligi za članice. Za nas bo to drugo leto in lahko rečemo, da se je prva sezona uspešno končala, saj smo dosegle 6. mesto, kar je za našo mlado ekipo prav gotovo uspeh. Doslej smo vsa leta tekmovali v conski ligi in vseskozi nismo imele enakovrednih nasprotnic. Na našo željo so nas prijavili na kvalifikacije za vstop v slovensko ligo, ki so bile na Vrhnikih 14. in 15. aprila. Dosegle smo prvo mesto pred ekipami Etiketa (Žiri), Postojne in Kopra. Komaj teden dni pozneje, pa se je že začelo prvenstvo. Kot prvo ekipo smo dobile Slovan iz Ljubljane. Veljala je za eno izredno močnih, ki naj bi se potegovala za najvišja mesta, pa vendar nam je uspelo. Naša prva tekma, naša prva zmaga, naša prve točke. V nadaljevanju smo dosegle še nekaj pomembnih zmag, večkrat pa smo bile tudi razočarane. Vendar ne zato, ker smo izgubile, razočarane smo bile same nad seboj, saj nismo pokazale vsega kar znamo. Zato pa smo bile ob naših zmagah toliko bolj vesele. In ponosne smo na naše 6. mesto. Prepričane smo, da bo letošnje prvenstvo še uspešnejše, saj smo veliko vložile v naše delo. Trenirale smo ves čas, le med poletnim časom smo imele 14 dni počitnic. Vmes pa smo imele več prijateljskih tekem, udeležile pa smo se tudi turnirja v Postojni, kjer smo dosegle 2. mesto. Že tu se je pokazala volja do nadaljnega tekmovanja. Zahvaliti se moramo našemu trenerju, saj nas je skozi celo sezono uspešno vodil. Upamo, da se bomo v letošnji sezoni še bolj uvrstile, saj se tudi z vedno večjo vneto pripravljamo na začetek prvenstva.

za KK Vrhnika
Silva Rapuš

- 1. FRANK Slavka 149
- 2. GREGORKA Joži 181
- 3. GREGORKA Ciril 167
- 4. KOVAČ Franc 164
- 5. KRVIDA Stane 170
- 6. LENARŠIČ Angela 173
- 7. SAJOVIC Franc 169

Krajevna skupnost Bevke:
glasovalo 359 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. ČESNIK Ivica 288
 - 2. GOSTIŠA Franc 324
 - 3. JAPELJ Anton 302
 - 4. KRŽMANC Anton 313
 - 5. PIŠEK Janez 309
 - 6. PODLIPEC Milan 264
 - 7. TRČEK Franc 270

Krajevna skupnost Log:
glasovalo 404 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. FILIPIČ ing. Ivan 332
 - 2. HVALICA Doro 289
 - 3. JANŠA Ivan 310
 - 4. NOVAK Albin 266

Krajevna skupnost Ligojno:
glasovalo 267 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. CELARC Franc 159
 - 2. KOVAČ Jernej 165
 - 3. KOVAČ Tine 160
 - 4. MELE Milka 164
 - 5. OGRIN Avgust 168
 - 6. OSREDKAR Hinko 141
 - 7. PODLIPEC Franc 132

Krajevna skupnost Podlipa—Smrečje:
glasovalo 300 volilcev

- Izvoljeni člani delegacije:
- 1. FORTUNA Janez ml. 243
 - 2. JEREB Branko 226
 - 3. KOGOVŠEK Stanislav 194
 - 4. MALAVAŠIČ Janez 224
 - 5. MALAVAŠIČ Jože 204
 - 6. TRČEK Franc 204
 - 7. ŽAKELJ Lovro 238

Krajevna skupnost Zplana:
glasovalo 135 volilcev

»Njihova beseda 74«

Občinska konferenca ZMS na Vrhniki je s pomočjo Temeljne kulturne skupnosti in Doma JLA organizirala v dneh od 8. do 13. aprila občinsko revijo Naša beseda 74 in na njej predstavila v Domu JLA: literarni večer, revijo pevskih zborov, burko »Trije tički«, dramo »Rožmarin« in klubski večer »Spomenik brez podstavka«; v Cankarjevem domu pa dramo »Pisana žoga«.

Že naslovi nam pripovedujejo o pestrosti in vsestranosti dejavnosti mladih na področju kulture v naši občini. In prireditelj je tudi bila dokaz takšne dejavnosti. Morda je bil vrhniški kulturni teden (upravičeno ga namreč lahko tako imenujemo) resničen odraz želja in prizadevanj mladih, saj je po oblikah, kvaliteti in vsebini bil tako zelo različen, kot so lahko le mladi.

Strog in neizprosni kritik (kar jaz nisem) bi imel seveda na račun kvalitete marsikaj povedati, saj res ne gre, da bi pod izgovorom »amaterizem« skrivali vse vrste diletantizma zlasti kar zadeva izbor neprimerne, nekvalitetne in predpotopne literature. Zato je morda pomembnejša mobilizacijska vloga Naše besede, ki je nedvomno za teden dni združila veliko število mladih v dvorani Doma JLA in Cankarjevega doma. Mladi so v tem tednu dobesedno natrpali dvorano vsak večer — s čimer se Vrhnika ne more vselej pohvaliti. Mlada publika je tokrat, kar zadeva moralne podpore in občutka pripadnosti svoji organizaciji, prav gotovo položila izpit.

Izpit so seveda položili tudi organizatorji prireditelj, saj je prav gotovo tudi njihova zasluga, da je bilo toliko mladega občinstva.

Pa vendarle ni bila Naša beseda namenjena le mladini naspromptno, bila je predstavitev dela mladih. Bila je predstavitev tistega dela, ki ga starejši poznajo premalo in ki jim, če bi ga poznali bolje, omogočilo

oblikovati celovitejšo oceno generacije, ki ji tako radi pripisujejo najslabše ocene.

Res škoda, da je kulturni teden vrhniške mladine šel neopazno mimo starejših občanov našega mesta (razen redkih častnih izjem). Še o tistih ni bilo ne duha ne sluha, ki bi »moralili že zaradi dogodka«, ugleda, javnega mnenja in družbene funkcije dati s svojo prisotnostjo mladim prepotrebno moralno podporo.

To, da jih kulturni dogodki take vrste ne zanimajo, ni opravičilo, saj mora družbeno delo presegati osebne okuse in privatne zadržke. To pa, da jih ni bilo zaradi pomanjkanja časa in družbene preangajiranosti, lahko drži za prireditelj enega ali dveh večerov, nikakor pa ne za ves teden.

Teden je seveda uspel tudi brez njih in mladi jih morda niso niti pogrešali. Eno je gotovo, prikrajsan je bil tisti, ki ga na Naši besedi ni bilo.

Doro Hvalica

Naslov našega

uredništva:

Vrhnika,

Cankarjev trg 8

Šola v naravi na Pokljuki

Z veliko večjo vnemo kot ostala leta smo se v letošnjem šolskem letu lotili priprav za uspešno obliko zimske šole v naravi — smučarskega tečaja, saj smo že od poletja naprej ugotavljali hitro napredovanje vseh del v našem smučarskem središču na Ulovki. Kdo ne bi rajši užival na vseh novih napravah kot ravno šolska mladina?

Naglo ohladitev in prvi sneg v začetku decembra smo vsi sprejeli kot resno zagotovilo zime, da bo še posebno pridna, ko imamo nov center. Najpogumnejši so takoj začeli preizkušati lepote tega športa in nam, ki smo čakali še na boljše razmere, delali samo skomine.

Učenci in učitelji smo se vsestransko pripravljali, da bi tečaj res nemoteno potekal. Na roditeljskih sestankih smo razčistili vse probleme in kazalo je, da bo udeležba rekordna.

Čim bolj se je bližal čas, ki smo ga določili, bolj smo postajali nestrpni. Zima se je začela muhasto obnašati, mi pa smo se ji morali pokoriti.

Da ne bi ostali opeharjeni, smo se lotili iskanj novih rešitev. Precej sestankov in dogovarjanj je bilo potrebnih, še več pa poguma, da bi lahko tečaj imeli. Vse nove rešitve, ki smo jih poiskali, so zahtevale večja sredstva. Potreben je bil nov roditeljski sestanek, kajti o spremembi morajo odločiti tudi starši. Vseeno pa smo potihem upali, da bo za zimske počitnice zapadlo dovolj snega. In ker ga tudi januar ni zmožgel, smo se odločili, da bo tečaj na Pokljuki.

Čeprav je teden pred odhodom na Pokljuko tudi pri nas zapadlo kar precej snega, smo vedeli, da je najbolje, če se dogovora držimo. Topla tla niso dobra podlaga za sneg in vsi so prerokovali, da bo obležal le za kratek čas. 70 učencev pettega razreda smo razdelili v dve skupini. Tako smo lahko zagotovili vsem učencem najboljše pogoje za bivanje na Pokljuki. Čeprav je bila delitev za nekatere učence neprijetna, so se učenci pomirili in po končanem tečaju ugotovili, da so imeli vsi enake možnosti.

11. marca smo se podali s prvo skupino na Pokljuko. Poslovili smo se od zameglene Vrhnike in s polno upanja na lepo odpeljali. Čim višje in bliže Pokljuki smo vozili, lepše nam je postajalo. Pozabili smo na slovo in se predali sanjarjenju o življenju na tečaju. Pot od Zatrnika na Pokljuko je bila res pot v zimsko pokrajino.

Smreke obložene s snegom, ozka in s strojem preorana pot, nad nami pa modro nebo brez oblakov — tako se je pripravila naša gostiteljica na sprejem.

Takega dne nam zima na Vrhniki ni naklonila niti enega.

Vsi bi se najraje ob prihodu pognali na vabljivo pobočje ob Šport hotelu. Kar težko je bilo odvrniti pogled od lepega smučišča, skoraj prazne vlečnice in usmeriti misli drugam.

S prtljago smo se podali v naše bivališče hotel Jelko. Ko smo ga ugledali obdanega z zasneženimi smrekami in s čudovitim pogledom po Zgornjem Goreljku, je marsikomu ušel glasen vzdih začudenja in zadovoljstva. Samo torbe smo spravili in se preobuli pa smo bili že pripravljeni za prvi napad. Začelo se je naporno, a lepo delo. Veselje, jeza, trud, volja, razočaranje, malodušje in včasih tudi nevoščljivost so bila čustva, ki so v prvih urah spremljala naše delo. Vsak se je po svoje zagrizel, ker je kmalu spoznal, da je ves napredek odvisen samo od njega.

Vsaki dan smo imeli v dopoldanskem in popoldanskem času tečaj. Čeprav je to zahtevalo veliko napora, smo še vedno našli dovolj moči, da smo si na krajših izletih ogledali vse lepote Pokljuke. Seznanili smo se z junaškim bojem borcev 3. bataljona Prešernove brigade, ki jim je izdaja preprečila pomembno pot na slovensko Koroško.

Kot vrhunec razvedrila in sprostitve pa je bilo kopanje. Kaj je lepše kot plavati in čofotati v topli vodi v bazenu, če si se pa pred pol ure še spuščal po snegu.

Dnevi, določeni za prvo izmeno, so prehitro minili, smo ugotovili vsi. Kar težko je bilo slovo. Novince »bledoličnike« smo sprejeli zagoreli in veseli. Takoj smo jim pokazali, kaj smo se naučili. Da bi jih preveč ne prestrašili z znanjem, smo jim povedali, da je marsikatera luknja v snegu tudi naša. Ostali pa smo vsi čili.

Druga izmena nas je seznanila, da se je sneg na Vrhniki že poslovil in kar niso mogli verjeti, da ga je zima na Pokljuki še toliko prihranila zanje.

Tudi drugi skupini so dnevi ob delu in vseh radostih na snegu hitro minevali.

Čeprav je pripekalo sonce vedno močnejše, smo tudi z drugo skupino lahko predelali ves načrt.

Ob zaključku smo ugotovili, da take šole v naravi še niso imeli učenci naše šole. Skupno življenje nam je omogočilo, da smo se veliko bolj spoznali, da smo postali veliko bolj tovariški, da smo znali mnogo bolje oceniti drug drugega in to oceno tudi sprejeti.

Verjetno so po pripovedovanju svojih otrok starši lahko ugotovili, da je bil njihov prispevek koristno vloženi. Učencem so podarili štiri čudovito lepe sončne dneve na zasneženi Pokljuki. Po pripovedovanju domačinov smo letos ujeli najlepši zimski čas in prav gotovo je tudi to pripomoglo k uspehu tečaja. Vsi smo si ob koncu zaželeli, da bi mogli tu-

di naslednjim petošolcem nuditi toliko užitka, kot smo ga imeli letošnji.

Žal pa moramo ugotoviti, da bo možnosti za tako obliko dela vedno manj, ker za to ne bo sredstev.

Letos smo si deloma pomagali z denarjem, ki nam ga je za novo leto prinesel dedek Mraz v Industriji usnja na Vrhniki, nekaj je šlo iz blagajne šolskega športnega društva, kaj bo pa s plačilom za pedagoško delo, še ne vemo.

Zadnja leto smo načrtno dopolnjevali opremo, tako da si mnogi učenci lahko izposodijo v šoli vse od čevljev, vetrovk in smučí. Ne želimo, da bi bil kdo zaradi družinskih težav prikrajšan za zdravo in koristno doživetje.

Žal bi nam bilo, če bi zaradi nerazumevanja in finančne stiske morali prekiniti z organiziranjem šole v naravi za smučanje in plavanje, namesto da bi iz leta v leto iskali boljše možnosti in način.

J. S.

Dvoje pisem o lipi (opozorilo)

Tovariš dr. inž. Miran Brinar mi je pripovedoval, da je lipa, ki stoji na Vrhniki na križišču Stare, Voljčeve, Idrijske in Ceste 6. maja, zaščiten.

Večkrat opazujem lipo, saj sem vrhniški rojak in zato velikokrat doma. Mislim, da lipo usiha. To potrjujejo tudi drugi občani. Če je to res, in zunanji znaki kažejo, da je, menim, da lipo usiha zato, ker je vsa njena okolica asfaltirana. V trikotniku okoli debla je sicer precej neasfaltiranega prostora, a je ves teren tako naravnani, da teče voda od debla na asfalt in ne v zemljo.

Čutil sem se dolžnega, da na to opozorim in predlagam, da na Komunalno stanovanjskem podjetju Vrhnika najdejo rešitev. Tudi pribijanje plakatov na zaščiten lipo ji ni ne v korist niti v okras.

Matic Koprivec

(in sporočilo)

Uredništvu Našega časopisa!

Inštitut za gozdno in lesno gospodarstvo je poslal Komunalno stanovanjskemu podjetju dopis, v katerem opozarja na škodo in nevarnost za lipo. Predlagajo tudi, naj lipo pognojijo in to tako, da zemljo okrog lipe tudi izkopljejo, da bi gnojenje bilo učinkovito. Od vas pričakujem, da boste to še spremljali. Pošiljam tudi nekaj naslovov rojakov, ki jim pošiljajte Naš časopis.

Pozdrav
Matic Koprivec

Nesklepčni sklepi

Predsedstvo občinske konference ZMS na Vrhniki je na svoji seji v sredo, 17. aprila sklenilo:

— naj bi vrhniška mladina dala 10 brigadirjev v mladinske delovne brigade Kozjansko 74. Prav tako bo Vrhnika dala tudi sekretarja ZK in kulturnega referenta brigade obljublanske regije. Brigada bo na delovišču od 28. junija do 20. julija. Dograjevali bodo cesto in vodovod. Dogovorili so se, naj bi vsak aktiv evidentiral po najmanj dva brigadirja.

— Odločili so se, da za letošnje leto še ne bodo ustanovili občinskih priznanj za mlade družbene delavce z utemeljitvijo, da raje počakajo na izkušnje drugih občin. (Menda tudi ni veliko tistih, ki naj bi jih nagradili s takšnim priznanjem).

— Predsedstvo je sprejelo še vrsto drugih sklepov in dogovorov, ki pa zadevajo le notranjo organizacijo ZMS.

Značilnost dobro pripravljene seje je bila zelo slaba udeležba, saj je od 32 povabljenih prišlo le 12 članov.

Morda bi veljalo razmišljati o kadrovske spremembah, saj je pripravljenost nekaterih za delo le nezadostna. To naj ilustrira podatek, da na seji predsedstva ni bilo (brez opravičila) niti predsednika in sekretarja konference mladih delavcev, sekretarja konference mladih v krajevnih skupnostih in predsednice komisije za idejno-politično delo.

Sejo je zelo dobro vodil predsednik Rihard Beurman.
D. H.

Vrhniški borci

21. marca je bila letna skupščina organizacije ZZZB NOV Vrhnika. Po uvodnih formalnostih in izvolitvi organov konference je tovariš Kirn Viktor, predsednik organizacije v preteklem mandatu, podal poročilo o delu organizacije v tem času. Med poročilom je opozoril tudi na pomanjkljivosti in ovire pri delu. Vendar pa ni ostal samo pri golem naštevanju dela v preteklih letih. Dotaknil se je tudi pomembnejših političnih dogodkov doma in v svetu. Poudaril je, da je naša organizacija družbenopolitična organizacija in zato je dolžnost vseh članov, da v skladu z našim državnim in partijskim vodstvom zastopamo in zagovarjamo povsod našo notranjo in zunanjo politiko.

Spomnil je borce na prehojeno pot v naših najtežjih dneh vojne in po vojni pod vodstvom ZK in njenih voditeljev. Poudaril je, da še vedno ne smemo pustiti budnosti ob strani, saj se tako v državi, kakor tudi zunaj nje, še vedno dviga protirevolucionarna klika, ki želi škodovati našemu miru in ureditvi.

Opozoril je na zadnje dogodke na italijanski meji in noto italijanske vlade, ki zopet steguje roke po našem narodnostnem ozemlju. V zvezi s tem je spomnil borce na čase, ko so se junaško borili proti italijanski soldateski v najrazličnejših akcijah.

Dotaknil se je tudi bližnjega vzhoda in naše solidarnostne politike do vseh neuvrščenih držav. **Pri tem, ko je pojasnil pravilnost naše politike do neuvrščenih in naše pomoči tem državam, je izrekel ostro kritiko borcem, ki so se uvrščali med tiste, ki so zagovarjali in hvalili izraelske vojake ter negativno govorili o arabski vojski.**

Prav tako je opozoril tudi na premajhno budnost tistih, ki so odgovorni za splošni ljudski odpor, ter navedel nekaj primerov, kjer so se posamezniki izkazali dokaj nepredvidni pred tujimi in nepoznanimi ljudmi, ki so iskali različne podatke. Naloga članov borčevske organizacije je, da so budni.

Naloga borcev je dalje tudi v tem, da še naprej povsod in ob vsakem času pomagajo uresničevati naloge po pismu CK in tovariša Tita, ter se vztrajno še naprej bore za izvrševanje nalog, ki nam jih nalaga nova Ustava.

Skupščina je prav pred pričetkom VII. kongresa ZK Slovenije in X. kongresa ZK Jugoslavije, zato je v svojem referatu predsednik opozoril borce tudi na ta dva važna dogodka in našem notranjem življenju ter opozoril, da pri svojem delu upoštevamo sklepe in navodila za delo obeh kongresov.

V razpravi so posamezni diskutanti dali še določena pojasnila. Tako so delegati izvedeli, da bodo članske izkaznice zamenjane šele po kongresu borcev, ki bo v juniju, da je še vedno čas za uveljavljanje posebne delovne dobe, ki pa velja predvsem za kmete borce. Prav tako so bili seznanjeni navzoči s predvidenimi izlety v tem koledarskem letu. Ob tem, ko so bili naštet izleti h kostnici v Gonarsu in Doberdolu, na Rab in tretji izlet v Ptuj-Borl in Savinjsko dolino, je bilo poudarjeno, naj bi se udeležilo teh izletov tudi čim več mladincev. Iz lanskoletnih izkušenj je znano, da je bila mladina iz Ligojne zelo zadovoljna z organizacijo in vsebino takšnega izleta.

Poudarjen je bil tudi pomen DPM in Konference za aktivnost žena, ki ju na Vrhniki že dlje časa pogrešamo in s katerima bi ZZZB NOV lahko veliko in koristno sodelovala, zlasti pri delu z mladino in pionirji.

Med diskusijo so konferenco pozdravili zastopnik republiškega odbora tovariš Stopar Viktor, v imenu ob. sk. Vrhnika tovariš Marjan Kermavner, v imenu ob. komiteja ZKS Vrhnika tovariš Sojer in v imenu občinske konference SZDL tovariš Mauri Miloš. Ob svojih pozdravnih besedah so se vsi dotaknili tudi dosedanjega dela in sodelovanja ter bodočih nalog borčevske organizacije. Prav tako so vsi želeli novemu odboru veliko uspeha pri delu.

V nadaljnji diskusiji so delegati postavili zahtevo, naj bi za lepši izgled okolice spomenikov NOB skrbela mladina oziroma pionirji.

Ob zaključku konference so poslali borci brzojavko, s katero se ponovno pridružujejo protestom proti zahtevam italijanskih iredentistov po naši zemlji in najostreje obtožujejo italijansko vlado, ki ne spoštuje ozemeljske nedotakljivosti naše domovine.

Priprave ZRVS

Občinska organizacija Zveze rezervnih vojaških starešin je organizirala v mesecu marcu dve predavanji, mišljeni kot cikel več združenih predavanj, zasnovanih na posledicah aktualnih sprememb v našem življenju in najnovejših mednarodnih odnosih.

Tako je bilo v prvi polovici marca organizirano zanimivo predavanje z naslovom »Okupacijski sistemi v novem obdobju«. Predavanje — polkovnik JLA — je ob spremljanju z diapozitivi orisal vrste okupacij morebitnega agresorja. Večina rezervnih vojaških sta-

rešin je s tem postala jasnejša predstava o namerah in načinih delovanja današnjih potencialnih agresorjev.

Najnovejši primeri in načrtovanje okupacij v deželah z agresivnimi tendencami kažejo, da se agresor, vsaj v prvi fazi delovanja obnaša, lahko bi rekli »prefinjeno«. Na veliko uporablja najnovejša dognanja psihologije, socioloških in drugih družbenih ved, vse z namenom pridobiti človeka v zasedeni deželi za sodelovanje z njim.

Tako vidimo, da imajo ZDA v sestavi svojih oboroženih sil armado številčno zelo močnih oddelkov, posebej usposobljenih za delovanje na zasedeni zemlji. Ti oddelki, ki jih dodajajo okupacijskim enotam, imajo nalogo v najkrajšem času vzpostaviti »novo oblast«. Kaj pa zahteva ta nova oblast, največkrat imenovana kot rešiteljica naroda pred propadom, pred socialistično nevarnostjo in podobno? Samo eno — popolno pokorščino. Tega pa narod, ki se je tolikokrat boril za svojo svobodo in svobodo domovine, ki je namočena s krvjo najboljših sinov, ne more dovoliti. S tem pa se oblast vseh okupatorjev sesuje, za kar imamo velike in svetle primere: NOB, Alžir, Vietnam, Afrika.

Pri tem jim je občinska organizacija ZRVS pripravljena nuditi vsako potrebno strokovno pomoč.

Na zboru starešin je spregovoril član CK ZKS tov. Živko Pregelj in sicer o idejnopolitičnih izhodiščih v pripravah na sedmi kongres ZKS in deseti kongres ZKJ, o pomenu obeh kongresov, o življenju in delu ZK in o najbolj značilnih obdobjih boja Zveze komunistov v zadnjih letih pri krepitvi položaja delavca in samoupravljanja. Nadalje je tov. Pregelj spregovoril o odklonih in o preprečevanju le-teh v našem našem notranjepolitičnem življenju in o nalogah, ki se postavljajo v tem prelomnem času pred vsakega delovnega človeka in občana naše samoupravne socialistične družbe.

Zaradi sedanje krize v odnosih z Italijo, ko njena vlada pod pritiskom ostankov fašizma postavlja neutemeljene zahteve po zemlji naše republike in s tem SFRJ, je organizacija ZRVS povabila na pogovor o tem tov. Učakarja, narodnega heroja in člana republiškega štaba za splošni ljudski odpor. Tov. Učakar nas je že ob znanih dejstvih opozoril še na širšo problematiko tega ekscesa, ki ima svoje korenine v blokovski razdelitvi sveta in še vedno v nepotešenih apetitih

deve protestno pismo in pripravljenost starešin kadarkoli sprejeti boj za naše ozemlje.

Program aktivnosti ZRVS Vrhnika v mesecu aprilu pa bo sestavljen iz strelskega tekmovanja z malokalibrsko puško v TRISTAVU in dveh treningov za to tekmovanje. Če bodo dopuščali materialni pogoji, bo odbor programiral še vaje v streljanju s pištolo, torej specifičnim orožjem, s katerim so oboroženi naši člani po formaciji. Streljanje s tem orožjem bi starešinam vsekar koristilo, kajti ravno tu se največkrat pojavljajo slabi rezultati in sicer kot posledica zahtevnosti te vrste orožja.

Lovro Novinšek

Mladinski aktiv v Brezovici

Brezovica je majhna vas, ki leži nekaj kilometrov od Borovnice. Vem, da mnogi o njej ne veste ničesar, še manj pa o brezoviški mladini. Ampak tudi tu smo mladi, ki želimo ustanoviti svoj klub, kjer bi se lahko zbirali in se zabavali.

Na pobudo nekaterih mladincev smo se zbrali na sestanku, kjer smo govorili o ustanovitvi mladinskega kluba. Najprej smo izvolili predsednika in petčlanski odbor.

Glede prostora ni problemov, saj je v Brezovici velik gasilski dom. In gasilci nam gredo na roko.

Torej, sedaj na delo! Sklenili smo, da moramo najprej postaviti sanitarije, saj brez njih ne gre. Potem pa pride na vrsto še prostor, saj ga bo treba prepleškati in preurediti. Dela imamo dovolj. Krepko bomo morali zavihati rokave in s polno mero dobre volje se bo vse uredilo.

Upam, da bom kmalu lahko sporočila bolj vesele novice in, če bo vse posreči, se kmalu vidimo v novem mladinskem klubu.

Metka Pristavec

O Ivanu Cankarju

V vseh šolah se učimo tudi o naših pisateljih in največ časa porabimo za našega najboljšega dramatika, rojaka Ivana Cankarja. Marsikateri Vrhnikan pa ve o njem žal zelo malo.

V nekem pogovoru s tovarišico Grom Matejo pa sva s prijateljico odkrili, da je v našem mestecu prebivalca, ki o Cankarju ve zelo veliko. Prav on jo je tudi pripeljal na Vrhniko. Tako sva sklenili, da jo obiščeva. Ko sva stopili v preprosto, vendar ljubko, toplo kuhinjo, naju je Prtrovčič Petra že pričakovala. Posadila naju je na stol ob peči in pričela s pripovedovanjem:

Preseliti se moramo v leti 1915 in 1916. Takrat mi je bilo 17 let. Silno težko je prikazati

Nadaljevanje na 6. strani

Utrinek s preteklih volitev

Kot smiselno nadaljevanje prvega predavanja, je sledilo v drugi polovici marca novo predavanje, sestavljeno iz več med seboj povezanih tem.

Starešine smo si ogledali film Mirna III iz serije filmov, posnetih kot prikaz delovanja občanov krajevne skupnosti v obdobju vojne oziroma okupacije. Film nam lepo pokaže moč množičnega odpora, ki ga lahko da prav vsak občan.

Mogoče bi na tem mestu lah-

ko opozoril komisije za splošni ljudski odpor v naših krajevnih skupnostih, da poskušajo pripraviti podobno filmsko obliko za čim širši krog občanov, ki izhajajo še iz znanih jaltskih pogovorov.

Starešine naše občine smo se odločno zavzeli za nedotakljivost ozemeljske pravice svojega naroda in se tako priključili protestu celotne naše javnosti. Ob koncu zбора smo naslovili na sekretariat za zunanje za-

Nadaljevanje s 5. strani

podobo tedanjih razmer na Slovenskem. Na severu in jugu so bili Slovani, v sredini pa Nemci in Madžari, ki nikakor niso dopustili naše združitve. To je bil čas, ko sem kot begunka prišla iz Gorice v Ljubljano, kjer sem hodila na učiteljske. Iz Gorice so prišli tudi moji kolegi, skupaj z učiteljem, tako da smo lahko organizirali začasno slovensko učiteljske. To je bilo v neki zelo stari in revni hiši, toda nam je bila zelo všeč, saj je bilo vse tako domače. Da pa nam ne bi bilo ob nedeljskih popoldnevih preveč dolgčas, smo redno organizirali literarni krožek, za katerega je zvedel tudi naš profesor slovenščine dr. Josip Puntar. Velikokrat je prišel na naš krožek. Neke nedelje je spet prišel in bil zelo skrivnosten. Predlagal nam je, da bi šli obiskat Ivana Cankarja. Spogledali smo se in bili nad predlogom zelo navdušeni, saj je bila to vseskozi naša velika želja. Skupaj smo se odpravili na Rožnik, kjer je pisatelj Ivan Cankar stanoval. Spominjam se, da smo ga dolgo čakali in se že zbal, da ga ne bo. Vsak izmed nas si ga je seveda drugače predstavljal in vsak izmed nas je vedel, da je velik pisatelj.

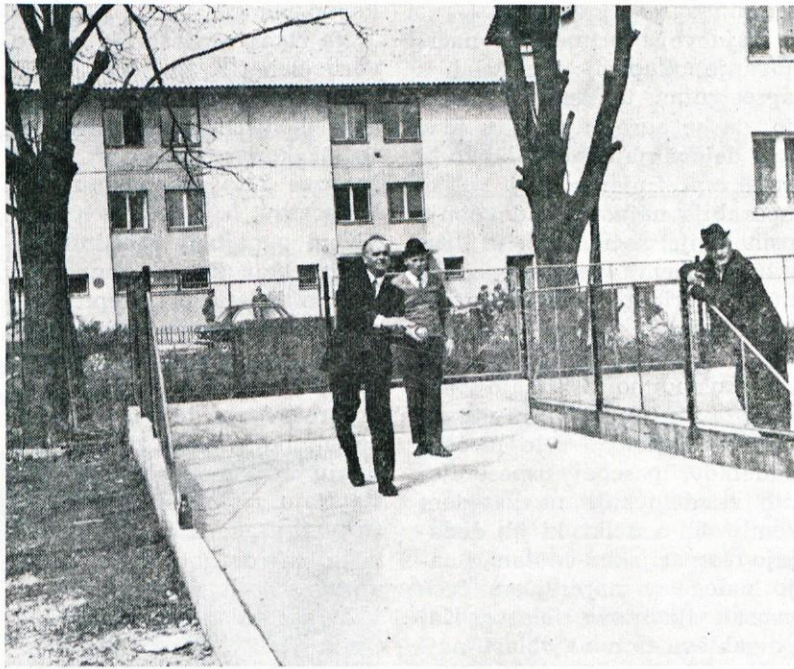
Čez nekaj časa je iz bližnje gostilne prišel suh človek in se napotil proti nam. Prav začudeno smo ga gledali, saj nikakor ni ustrezal naši predstavi o Cankarju. On pa je prišel do nas in dolgo opazoval vsakega posebej. Najbrž sem ga najbolj začudeno gledala, ker se je njegov pogled najdlje ustavil na meni. Nato pa je rekel: »Tisti Cankar, ki ga vi čakate, ni tukaj. Tisti je v meni.« Njegove besede smo dojeli seveda šele čez nekaj časa. Takoj pa smo vedeli, da nam Cankar ni tujec. Vsedel se je k nam in nam pripovedoval o svojem delu. Ko je z največjo ljubeznijo, ki jo človek premore, govoril o materi, smo vsi jokali. V nas je vstal lik prave matere, ki ga nismo nikoli pozabili. Rekel je še: »Kadar pišem, pišem zdržema in s svojo srčno krvjo.«

Tovarišica Petra nam je s svojimi besedami tako živo predstavila Cankarja, da sva jo le neradi zapustili. Ko sva se ji zahvalili za njen trud, pa nama je dejala: »To ni nikakršen trud. Rada bi namreč, da bi vsi ljudje spoznali pravega Cankarja. Takšnega kot sem ga spoznala jaz.«

Majda Celarc
in Inka Malnar

**Kdor
nerad piše
in kdor
nima časa
prihajati
v uredništvo,
naj nam
telefonira**

Vrhniški upokojeenci

V počastitev občinskega praznika bo balinarska sekcija upokojevcev organizirala v sodelovanju s sindikalno podružnico balinarsko tekmovanje. Tekmovanje bo v soboto, 11. maja ob 17. uri in v nedeljo 12. maja ob 8. uri. Ekipe posameznih organizacij naj prijavijo svojo udeležbo do 1. maja. Točen program in razpored tek-

movanja bo objavljen na letakih pravočasno.

Zadnje dni aprila bomo organizirali prvi upokojevski izlet na Reko, Pulo in Koper. Sredi maja pa bomo odšli v Novo Gorico in Goriška Brda (kjer se bomo nazobali češenj). Vrnili se bomo prek Tolmina in Idrije. Prijavite se čimprej!
Franc Stržinar

Občinski prvak v orientacijskem teku

Pod pokroviteljstvom komisije za varnost v prometu in v sodelovanju osnovnih šol Janeza Mraka in Borovnice ter taborniškega odreda »Ivan Cankar« je bilo 30. marca 1974 na Vrhniki občinsko prvenstvo v orientacijskem teku za pionirje-prometnike. Tekmovalna steza v dolžini 3000 m je vodila tekmovalne ekipe od štarta pred Partizanom po Tržaški cesti do spomenika Ivana Cankarja, nato mimo delikatose po Robovi cesti, kjer je pot pri Kovinarski zavila levo in mimo Cankarjeve rojstne hiše po klancu pripeljala tekmovalce na Staro cesto, nato pa pri vintoču po ulici 6. maja mimo mercatorja do mlekarnice. Od tam v Janezovo vas na Kopalniško ulico mimo hiše pisatelja Grabeljška in na cilj pred Partizanom. Na stezi so bile štiri

kontrolne točke, tekmovalci pa so morali opraviti tudi 7 nalog, med drugimi: prepis spominke plošče na Stari cesti, orientacija s pomočjo kompasa in zemljevida, opis prometnih znakov na progi, ugotoviti so morali letnico, kdaj je bila zgrajena mlekarna, hišno številko pisatelja Grabeljška in na cilju so morali opraviti še streljanje z zračno puško. Po pregledu rezultatov je prvenstvo osvojila ekipa taborniškega odreda »Ivan Cankar«, drugo mesto ekipa osnovne šole »Janeza Mraka« in tretji so bili pionirji iz Borovnice. Zmagovalna taborniška ekipa v sestavi: Čačinovič Emil, Nikolet Marjan, Stražišar Ivan bo zastopala vrhniške pionirje na republiškem orientacijskem tekmovanju v Ajdovščini.

I. B.

**Vsem
našim bralcem
in vsem občanom
občine Vrhnika
iskreno čestitamo
za 1. maj
in občinski praznik
uredništvo**

Dragi bralci!

**v prejšnji številki
smo napovedali
začetek objavljjanja
Kraguljevih
spominov iz NOB.
Obljubo bomo žal
izpolnili lahko šele
v prihodnji številki,
ker so nam tokrat
„zagodle“ tehnične
težave.
Iz istih razlogov
tudi ni rubrik
„Gospodarske orga-
nizacije“ in
„Krajevne skupnosti“**

Naša nova rubrika „Čenče“

Po potrebi bo imel Naš časopis odslej tudi rubriko »Čenče«. Namena te rubrike najbrž ni treba posebej pojasnjevati. V »Čenčah« naj najdejo mesto vse čenče. Če bo to res, nam bo zanje vedno zmanjkalo prostora, saj vemo, da je naš »prečuden kraj« prav po čenčah zelo bogat. Morda se bo kdo hudoval, češ, kaj nam je treba še v časopisu čenč. Najbrž ima prav, poskusimo pa vseeno lahko. Čenče niso vedno iz trte zvite govornice, ponavadi imajo resnično osnovo. Takšne bomo skušali objavljati. Pa še to si želimo, da bi kdo na objavljene čenče tudi odgovoril, pojasnil, zanikal ...

Nekateri občani, stalno stanujoči v naši občini, imajo prijavljeno obrt v drugi občini, kjer tudi plačujejo prispevke. Živijo pa tukaj in uživajo ugodnosti iz naših prispevkov. V nekem primeru ima takšna družina kar dva otroka v otroškem vrtcu. Je to pomanjkanje zavesti ali družbene kontrole?

Volilne komisije po krajevnih skupnostih so bile dolžne po treh dneh objaviti rezultate volitev na krajevno običajen način. To je storila tudi volilna komisija v krajevni skupnosti Log, kjer občani še do danes niso bili seznanjeni z rezultati volitev — »krajevno običajen način« pač!

Nekatere v naši občini menda moti preveč sproščeno obnašanje sekretarja občinske konference ZMS, pri čemer ne

znajo natančneje povedati, za kakšno obnašanje gre.

Spet druge v naši občini pa moti, ker vsi ostali »občinski« sekretarji, predsedniki in direktorji niso obiskali niti enega samega večera v kulturnem tednu mladih, ko je sekretar mladine dobesedno izgoreval kot organizator, igralec in napovedovalec.

Zlobni jeziki pravijo, da tisti, ki sredstva nujno potrebujejo, čakajo nanje predolgo, čeprav so menda že zdavnaj bila na žiro računu Temeljne telesno-kulturne skupnosti.

Nekateri pa pravijo, da ni prav, ker so na Vrhniki ukinili občinsko zvezo za telesno kulturo (njena naloga je, uresničevanje akcijskih načrtov na področju telesne kulture), saj je Temeljna telesno-kulturna skupnost, ki je bila ustanovljena pred meseci, le družbeni, samoupravni, demokratični oblikovalec politike in temeljnih programov za področje telesne kulture.

Nekateri na Komunalno stanovanjskem podjetju so se zaradi objave članka o nezakopanem grobu hudo razburjali in grozili z odgovorom. Na uredništvu smo se odgovora veselili, saj nas vedno zanima tudi »druga plat medalje«. Odgovora doslej še ni. Še ena neuresničena akcija komunalnega podjetja.

Partizan v Borovnici ima novo smučarsko vlečnico. To je lepo in prav. Lepo in prav je tudi, da so organizirali smučarski tečaj, ki je bil uspešen in drag. Ni pa prav, pravijo nekateri, da je bil tečaj tako »familiaren« in da TVD Partizan sicer nima sredstev niti za najosnovnejšo dejavnost.

Večerna kramljanja s starim očetom

Moj stari oče je star 84 let. Je še čil in kar zdrav. Vsako jutro gre v trgovino in vsak večer prinese mleko od kmeta. Nakrmi kokoši, pazi name in na sestrico, gre še v gozd malo podrvarit in s kolesom se pelje do njive in travnika.

Spomladi mu je umrla žena, moja stara mama. Ko smo jo pokopali, sva se s sestrico preselili kar v njeno sobo.

Zelo radi se pogovarjamo z njim, ker nama rad ustreže in ker ve veliko povedati iz svojega dolgega življenja.

Velikokrat pripoveduje o svojem življenju. Vojaško sukno je nosil celih sedem let in dva meseca. Natačno se spominja sarajevskega atentata leta 1914, ker je prav takrat služil cesarja. Vedno pove, da je ta dogodek sprožil I. svetovno vojno. Pripovedovanje pa največkrat sklone z besedami: »Vesta, vesel sem nove Jugoslavije, bolje je kot je bilo v stari Jugoslaviji in rajnki Avstriji.« Midve pa ga takoj pograbi za besedo in mu reče: »Po povej še o rajnki in stari!« »To pa drugič, saj je jutri še en dan,« reče in že dremlje.

Sestrica tudi že spi, jaz pa še in še premišlujem in pretehtavam očetove davne spomine.

Helena Kovačič
Novinarski krožek
Borovnica

Mamin športni dan

Neke nedelje je ata z bratoma odšel na Dolenjsko. Doma smo ostali: mama, sestra, mlajši bratec in jaz.

Že v soboto je mama večkrat rekla: »Jutri bo moj športni dan. Čisto malo bom kuhala, popoldne bom šla pa spat.«

Komaj so oni trije odšli, že sva jo začeli s sestrico nadlegovati, naj skuha kaj »boljše-

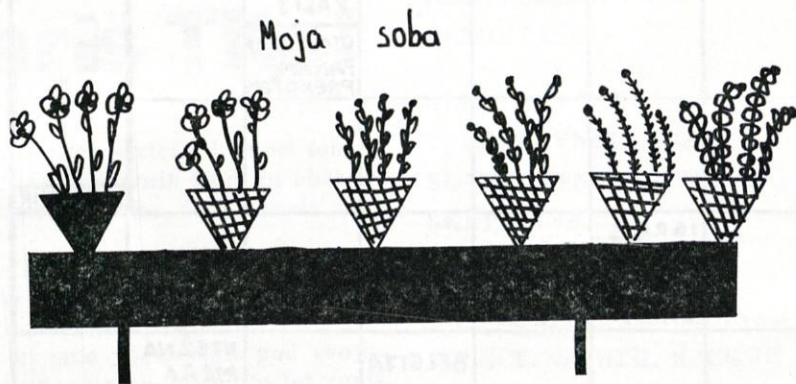
ga«, ker je ostala doma tako majhna družina.

Pozabila je na svoje namene in kuhala celo dopoldne.

Komaj je po kosilu legla, že sta bili pri nas najini prijateljici. Ker je zunaj začelo deževati, smo začele v kuhinji vrteti plošče (zelo glasno) in sploh smo zganjale tak trušč, da mama ni mogla spati.

Prišla je v kuhinjo, nas malo oštela in že je bila spet pri delu. Vidite, kako kratek je »športni dan« za mame s petimi otroki.

Metka Švigelj, 4. b
Novinarski krožek
Borovnica

Darilo za rojstni dan

Med počitnicami mi je mamica vsak dan napisala na listek, kaj moram narediti medtem, ko nje ne bo doma.

Nekega dne mi je še posebej napisala in podčrtala, naj vse lepo pospravim. Ubogala sem.

Popoldne sva šli s sestrico čakati očka in mamico na že-

Neprevidnost

Nekega dne me je poklicala sošolka Darja. Vzela sem torbo, si jo optala na ramena, se poslovila in odšla v šolo.

Srečali sva velik tovornjak. Zapeljali sva na kraj ceste. Ko je tovornjak odpeljal, sva hoteli zopet zapeljati bolj na sredino ceste. Jaz sem se peljala za Darko in ona ni videla, da voziva tako tesno druga za drugo. Zaklicala sem, da se bova zaleteli. Toda bilo je prepozno, kajti v tistem hipu

sva že bili druga na drugi in obe na tleh. Ko sva prišli v šolo, so se nama sošolke smejale. Nama pa ni bilo dosti do smeha. Ker pa nisva hoteli, da bi naju zmerjali še za »mili jeri«, sva se tudi midve smejali, ampak po pravici povedano, bolj kislno.

Barbi Rot, 4. b
Novinarski krožek
Borovnica

Moja soba

Stanujem v bloku. Imamo tri sobe: spalnico, otroško in dnevno sobo. Moja soba je srednje velikosti. V njej imamo kavč, pisalno mizo, omaro in veliko stojalo za rože. Imam različne lončnice: fikus, asparagus in mnogo kaktusov. Vsak, ki pride k meni me vpraša: »Kje si pa dobila toliko cvetja?« Odgovorim mu: »Sama jih skrbno vzgajam.« Vem, da ste že nestrpni, kakšne so moje rože. Oglejte si jih, narisala sem jih vam.

Lili Peršin, 4. b,
OŠ Borovnica
Novinarski krožek
Borovnica

Bajer

Obiskali smo bistriški grad in si v njem ogledali tudi Tehnični muzej Slovenije. Obiskali smo tudi vso okolico in za gradom zagledali prekrasen bajer z divjimi racami. Narisala sem vam, kako so racam pod vrbo žalujko naredili hišice na vodi, da v njih prespijo in valijo mladiče. Njihovo »naselje« nas je nehote spomnilo na stavbe nekdanjih mostičarjev.

Matejka Šušteršič
3. a razred,
Borovnica

TABORNIŠKI KOTIČEK odred "Ivan Cankar" Vrhnika

Izlet v Ljubljano

MČ družine — Coklarčki smo s tovarišem Brankom obiskali v soboto, 23. februarja glavno mesto Slovenije Ljubljano. Tam smo si ogledali radijsko hišo, tromostovje, spomenik pesniku Prešernu in Mestni muzej z mnogimi zanimivostmi. Posebno so nam bile všeč nagačene živali. Z ljubljanskega gradu pa smo mesto videli kot na dlani, saj smo imeli srečo, ker mesto ni bilo zavito v svoje stalno ogrinjalo — meglo.

Čebelica Milica

ki je medtem že držal za ročaj košare.

»Bo že šlo«, je dejala, toda fant je prijel še za vrečo in že sta družno šla po ulici. Fant je molčal, žena pa je vprašala: »Ali si dijak? Kdo te je naučil pomagati starejšim?« Še bolj začudeno je pogledala fanta, ko je le-ta odgovoril: »Tabornik sem.«

Nekaj dni kasneje je žena dejala sosedi, ki ima 12-letnega sina: »Veste, meni često pomagajo nositi s trga neki fantje, ki jih sploh ne poznam. Pravijo, da so taborniki. Dajte, pošljite tudi vašega fanta k tabornikom.«

Sosedom fant je danes tabornik.

Iz arhiva taborniškega odreda

Tarzani zmagovalci

V soboto 23. marca je bilo na igrišču pri Partizanu na Vrhniki prvenstvo odreda »Ivan Cankar« v igri med dvema ognjema za MČ. Nastopile so ekipe družin MČ, Lastovke, Tarzani in Coklarčki iz Borovnice, vsaka ekipa je tekmovala z 10 igralci.

Odredov prvak je postala ekipa Tarzanov, ki je za osvojen prvo mesto prejela pokal in diplomu, drugo mesto so osvojili MČ družine Lastovk, tretji pa so bili Coklarčki. Po končanem tekmovalju so si medvedki in čebelice (vseh skupaj je bilo 68) ogledali rojstno hišo pisatelja Ivana Cankarja na Klancu.

Istenič Branko

Prvenstvo v veleslalomu

V organizaciji ZTS in taborniškega odreda Jeklarjev iz Tržiča je bilo v nedeljo, 3. marca na smučiščih Zelenice republiško prvenstvo v veleslalomu za tabornike. Tekmovanja so se udeležili tudi taborniki odreda Ivan Cankar. Za ekipo MČ sta nastopila Jaklič Aleš in Verbič Boštjan, za tabornike pa Krašovec Branko, Štukovt Boris, Nikoleti Marjan in Petrič Martin. Vseh nastopajočih je bilo kar 409 iz 30 taborniških odredov. Naši taborniki so se kar dobro odrezali, saj je naš medvedek Jaklič Aleš na osmem mestu v Sloveniji, tabornik Krašovec Branko pa na 15. mestu.

I. B.

Zgodbica

»Oprostite tovarišica, ali vam lahko pomagam?« Starejša žena je začudeno pogledala fanta,

Tel. številka
našega
uredništva
70 325

BUDELUSTE	POVABILO	OBTAVA	PEVEC MARTIN	KOZMET. KOLEKCIJA	DIVJI SLOV. TEDNIK	ENOTA EL. NAPETOSTI	RAZVID	SESTAVLJATEL	ZNAMENITI VRHNIŠKI SLIKAR	FERMENT V USTNI SLINI	REŠUTJE	ZEUSOVA MATI	R E S I M E	
28. IN 31. M. 1974								POŠTNI PREDAL NOVI SAD			POLMER JUNIOR			
ZASTOPNIK						GNOJENJE PREČKE								
VRSTA STAVBE					DOKUMENT REPUBL. SVET									
OSLOV GLAS		MESTO V ROMUNIZI DRAG KAMEN					KARLOVAC GRŠKA ČRKA				KRAJZANKE	HITRA SMRT		
MAMILO				STEROIDNI ALKOHOL AVŠE							KALIJ OTOK PRED PANAM, PREKOPOM			
KISIK		KONEC KOPNEGA UNESK			CELOSTNA PRIZORIŠČE									ZVEZDNIK
BARYA IGRAL. KART	OTROŠKA IGRAČA					OGLJIK		IGRA S KARTAMI VRSTA GLASBE						
REZALEC LESA						DUHOVNIK STATUA			BELGIJA FIGURA			UTEŽNA MERA PRISLOV KRAJA		
OBREZEK						PASTIRSKA PESEM KOBALT								
NOŽNA KOST								M. IME IN (ITAL.)						
VEZNIK		JOD		LEKARNAR									SEST. MAZA	

Ivan Malavašič

preprosta zgodba: SLIKA

Tam nekje je vas, Podhrast imenovana. Vas, kakor druge vasi, ne kaj prida boljše, niti ne vem koliko slabša od drugih. V dolini čepi, skrita in ponižna, kakor da jo je strah temnih gozdov, ki se razprostirajo po okoliških hribih. Cesta se vije skozi vas in potok tudi teče med hišami, kakor je to že skoraj običaj po naših vaseh. Sredi doline je hriček, na njem cerkev, ob cerkvi hrast, po katerem nosi vas ime, pod hribom hiše in gospodarska poslopja. V eni teh hiš je živel Pepe in o njem govori naša zgodba.

Pepe je bil kmet, čeprav mu kmečko delo ni najbolj dišalo. No, v opravičilo naj povemo, da mu tudi nobeno drugo delo ni kaj prida dišalo in torej s tem, da ni maral kmečkega dela, nikakor ni hotel žaliti kmečkega stanu. Veliko rajši od kmečkega dela pa je imel kmetijske pridelke, oziroma pridelek, ki uspeva v vinskih gorica.

Imel pa je naš Pepe neko posebnost, zaradi te posebnosti se je razlikoval od svojih sova-

ščanov, kakor slon od bolhe. Obleka njegova je bila posebne vrste, povsem drugačna kot so jo nosili ostali vaščani. Sicer ne bi mogel trditi, da so vaščani v petek in svetek hodili napravljeni po modi. Ne, to ne, ampak on je s svojo obleko izstopal: od slamnika je imel samo še obod, frizuro naravno. Sredi obraza se mu je šopiril rdečevišnjev nos. Srajca je bila neznane barve in komaj da se je še držala skupaj. Glavni in najbolj slavni del njegove opreme pa so bile hlače; sam si jih je skrojil in sešil iz starih vreč. Krompir so jeseni pobirali vanje; v vreče namreč. Nikoli se ni učil za krojača, niti ni bil drugače več tega dela, pa tudi ljubilo se mu ni predolgo ukvarjati s šivanjem; pa se je vse to krepko poznalo na izdelku. No, sam je bil, bržkone, kar zadovoljen, saj je hlače nosil podnevi in ponoči. Kaj zato, če so bile bolj grobe in debele, mu pa zato spodnjih hlač ni bilo treba. Obuvalo je nosil lastno, to je kožo, katere lastnik je bil že od rojstva; le pozimi je noge ovil s cunjami.

Mirno bi tekla Pepetu leta, kolikor mu jih je bilo še dano preživeti, da ni tam blizu, kaj blizu, tako rekoč pri sosedu, živel človek, kateremu so rekli samouk. Imel je navado, da je v svojo zabavo, ponavadi zastonj, ali pa za skromen groš, naslikal temu in onemu, to in ono: sliko domačije, panjsko končnico in podobne reči, tudi v časopis je včasih zašel kak njegov izdelek.

No, in tega človeka je nekega dne pičila muha, da je šel in, ne za groš, ampak v svojo zabavo, narisal in naslikal Pepeta v vsem njegovem sijaju, niti na petelinovo pero in na stare vojaške »ovijače« ni pozabil.

Lepo in mirno bi tekla naša zgodba, da ni za tak izdelek domačega umetnika izvedel tudi Pepe. No, naš samouk ni skrival svojega izdelka, vsak si ga je pri njem lahko ogledal. Ampak Pepe ni, kakor drugi, šel in si umotvor strokovno ogledal, ampak se je raje razburil in razjezil. Umetnike ljudje redko razumejo, razumevanja za umetnost tudi Pepe ni imel; pa je zato šel in vso

stvar položil ter izročil v roke sodniku v bližnjem trgu.

No, in prišel je dan obravnave, pa sta morala oba, Pepe in samouk, pred obličje pravice. Nista sicer hodila skupaj v trg, prišla pa sta oba pred sodnika: Pepe v svoji običajni obleki, slikar pa ves skromen in preplašen, kakor se za umetnika, posebno še samouka, spodobi. Samouk je nekaj stiskal pod pazduho, pa ni bilo tisto nič drugega, kakor nesrečna slika, ki je bila kriva tedanje razprave.

Vprašal je sodnik to in ono, kakor je pač navada ob takih priložnostih, nato pa je prešel k bistvu in vprašal slikarja: »Obtoženi Vane Penzelj, ali je res, da ste na način, ki se ne sklada s pravilnikom o lepem vedenju, narisali in naslikali tukaj prisotnega Pepeta Vrečo?«

Naš slikar je sprva nekaj godel in mencal, ni baš vedel, kaj naj odgovori, končno pa je le izdaval, da je sicer res naslikal in narisal Pepeta, da pa nikakor ni imel namena vso stvar napraviti žaljivo. In v opravičilo je še povedal, da se

je, kolikor moč, zgledoval po originalu.

»Kje pa je sedaj ta slika?« je vprašal delivec pravice in strogo pogledal samouka.

»E, tukajle je,« je s strahom izdaval Vane Penzelj in pomolil strogemu sodniku tja pod košate brke svoj nesrečni umotvor.

Prijel je gospod sodnik sliko v svoje roke in jo začel ogledovati: pa ni pogledoval samo podobe, ampak si je njegovo strogo oko pričelo ogledovati tudi Pepeta. Bolj ko je ogledoval eno in drugo, manj je bilo strogosti v njegovih očeh; še dobro, da je gospod sodnik imel košate brke, da je z njimi zakrival nasmeh, ki mu je plesal okoli ust. Še je gledal sliko in gledal Pepeta, pa je ugotovil, da med njima ni posebne razlike; skoraj mu je bil bolj všeč tisti Pepe, ki je bil naslikan: manj lukenj je imel na srajci in hlačah in lepšo frizuro, kakor pa živi Pepe. Pa se je zopet zresnil sodnik, za sodnika se spodobi, da je resen in je spregovoril in razsodil, kakor se mu je pravično zdelo. Slovesno je donel njegov glas, ko je spregovoril:

»Ne, lepo res ni, kar ste naslikali, lepo tudi ni, da ste sploh to slikali; da bi pa to bil ne vem kakšen zločin, pa tudi ni.« Še je pristavil in povedal gospod sodnik, da je slika ravno takšna, kot je original, da je skoraj lepša in da naj se v bodoče kaj takega ne dela. Ni pa povedal gospod sodnik, česa naj se ne dela; ali naj naš samouk ne dela več takih slik, ali naj si Pepe ne kroji in šiva hlače več sam.

Zdaj se je oglašil naš samouk Vane in skromno poprosil sodnika, naj mu nikar ne zameri, če slika ni lepa; si pač ni izbral takega človeka, da bi lahko bila in obljubil je, da je še enkrat ne bo delal. To pa, ki je tu, poklanja gospodu sodniku.

Strogi sodnik je sicer dejal, da mu ni zanjo, vendar da jo obdrži, to pa samo zato, da ne bi še naprej kalila vaškega reda in miru.

Zdaj pa se je prvič oglašil tudi Pepe in s hreščecim glasom vprašal, kdaj da bo gospod sodnik obsodil samouka. Pa mu je gospod sodnik raztolmačil, da ga sploh ne bo in da lahko gresta domov in se imata rada, kot se za sosedu spodobi in je prav. Še roke sta si morala podati in sta šla domov, ne sicer skupaj, za vsak primer, kajti stvar se še ni dodobra ohladila.

Pepe se je spotoma ustavil še v nekaj gostilnah. Šele zvečer so ga noge prinesle domov in to brez težav. Naš samouk pa je odšel naravnost domov. Ni mu bilo za gostilno, kako naj bi mu bilo, ko pa je imel žep prazen; je bil pač slikar in še samouk povrh.

Gospod sodnik pa je nesrečno sliko, ki je povzročila vse te neveselosti, dal v okvir in visi še danes v njegovi predstobi. Vsakokrat, ko gre mimo nje, se nasmehne; kaj se ne bi, poceni jo je dobil. Če bi imela v levem ali desnem vogalu kakšno znano in zvoneče ime, bi moral zanjo odšteti lepe denarce.